

Anarchie: Život a radost z neposlušnosti

Flower Bomb

ANARCHIE
ŽIVOT A RADOST Z NEPOSLUŠNOSTI

Flower Bomb

2018

Flower Bomb
Anarchie: Život a radost z neposlušnosti
2018

Získáno 17. 4. 2023 z <https://subverze.noblogs.org/>
Text v anglickém jazyce vydalo nakladatelství Warzone Distro v roce
2018, <https://warzonedistro.noblogs.org/>,
warzone_distro@riseup.net; Český překlad a vydání zajistilo
nakladatelství Subverze v květnu 2020,
<https://subverze.noblogs.org/>, subverze@riseup.net

anarchistickaknihovna.org

Obrázek na přední straně obálky: Horní řádek zobrazuje řadu elektronických bezpečnostních značek, které se běžně vyskytují u drahého zboží. Spodní řádek zobrazuje několik různých magnetů použitých k otevření výše uvedených bezpečnostních značek.

V tomto textu nahradím „pracovníka“ za „námezdního otroka“, protože existuje mnoho různých představ toho, co znamená „práce“. Rovněž proto, že ohodnocení „pracovník“ je společensky blahosklonné a skrývá skutečnou povahu jeho významu: otrok. Kritizují zde roli a identitu „námezdního otroka“, kterou jednotlivcům přiřazuje systém. Ten vyžaduje hromadné fyzické a duševní podřízení. „Námezdní otrok“ existuje pouze tehdy, pokud člověk plní tuto roli a identitu. Pod touto rolí a identitou je i chaotická jedinečnost, která jednotlivce vyzbrojuje emancipačním potenciálem.

Když se lidé ptají „Co je to „anarchie“?“, má odpověď je zřídka odkazem na populární filozofy historie, kteří ji akademicky definují jako „ismus“. Můj osobní vztah k anarchii je neustálým zkoumáním a objevováním. Co odlišuje anarchii od jakékoli jiné politické myšlenky, je anti-politika její praxe. Jako anarchista nemám sklon k rekrutování velkého množství lidí, kteří mají svrhnout ono zřízení. Nechci tvořit přesvědčivé programy pro povzbuzení „pracujících“, aby se připojil ke straně, aby hlasoval, aby bojoval o lepší mzdy - natož aby zůstal otrokem mzdy. Všechno, co mám, je vlastní anarchistický projekt: znovuzískání svého života obcházením ná- mezdního otroctví a sociální kontroly. Je to projekt sebezáchovy vyzbrojený nepřítelstvím vůči všem, kdo se mě snaží kategorizovat, omezovat a ovládat.

Věci, které považujeme za normální, jako jsou prezidentské volby, policie, banky a námezdní otroctví, jsou všechno sociální systémy konstruované tak, aby udržovaly řád – řád vedený donucením, bezmocí a strachem. Společně tyto věci tvoří vládnoucí zřízení, okupující a aplikující vlastnictví do geografických lokalit. Udržování této okupace závisí do značné míry na aparátu, který monopolizuje násilí, jakož i na podrobení všech osob, které se na těchto místech zdržují. Podmanění lidské populace by nebylo úspěšné bez normalizované logiky podřízení a psychologické války. Za účelem získání přístupu k monopolizovaným zdrojům potřebných k přežití je obyvatelstvo nuceno reprodukovat a udržovat zřízení prostřednictvím námezdního otroctví: zotročování výměnou za peněžní výplatu.

Kořenem této sociální kontroly je dominance nad jednotlivci - dominance, která posiluje logiku individuálního podřízení se skupině. Pro levičácký vlhký sen si představte, že každý jednotlivý námezdní otrok se naráz rozhodne ukončit svou práci a všichni ti, kteří práci nemají se rozhodnou o ni neusilovat. Pak ti, kteří monopolizují zdroje, rychle ztratí všechno a všechny, které potřebují, aby je chránili. Vyvlastněním síly by se tak mohli tito jednotlivci sjednotit a zničit ty, kteří udržují hierarchickou moc. Jak však ukázaly roky, kontinuita kapitalismu a vztah otrok-pán je složitý a je různými způsoby posilovaný.

Jako anarchista proti práci budu nadále vidět platnost stresu a strachu z chudoby, osobní ospravedlnění pro otroctví a kolosální utrpení, které tyto věci doprovází. Nemohu popřít sílu materialistické akumulace, konzumu a toxického úniku, který působí tak, že rozptyluje a uklidňuje pobouření. Vidím personalizovanou apatii jako celoživotní závazek, přijatý těmi, kdo jsou emocionálně poraženi, spíše než by prolomili řetězy kapitalistického zajetí. Myšlenka masové vzpoury by byla ideální, ale bohužel je utopická. Pracoviště se neustále vyvíjejí, aby se více přizpůsobila námezdnímu otroctví. To také zahrnuje věci sloužící jako lék na nudu, platformy pro sociální sítě a emoční pohodlí prostřednictvím ekonomické bezpečnosti. Tyto malé osobní vztahy s prací hrají velkou roli a maří úsilí o organizaci masového povstání pracujících. Jinými slovy, mnoho lidí si užívá námezdní otroctví a dokonce sabotuje úsilí o organizování se proti němu.

Je nepřesné předpokládat, že lidé jsou jednou monolitickou masou, která je ochotna povstat proti tomuto zřízení. Ale vedle spoléhání se na masovou vzpouru, existuje i síla nekontrolovatelné, nepředvídatelné individuální vzpoury. Tyto vzpoury se skládají z buněk nebo „osamělých vlků“, kteří dělají povstání spíše každodenní praxí, než fenomény budoucnosti, na které čekají. Jako bývalý otrok stále vidím jedinečnou historii a osobnosti otroků, jejich touhu po svobodě a potlačený vztek, který doprovází pohrdání tím, co dělají. Stále vidím jejich nenávisť ke všem sociálním konstruktům nadvlády, která je svazuje. Vnímám divokost, kterou drží ve své kleci ve strachu, že ji jiní označí za „bláznovinu“ nebo „divnost“. Potvrzují jedinečnost chování, které mají a které by se společnost pokoušela patologizovat a odstranit, aby se zachovala psychiatrická standardizace.

Tolik norem, rolí a identit drtí naše hrdla od narození - je opravdu překvapením, že utlačovaní „pracující světa“ nerozbili kapitalismus na kousky? Kde v tomto vězení společnosti najdeme povzbuzení nejen pro

naše jedinečné divoké já, ale také pro vyzbrojení našeho nepřátelství vůči společenskému aparátu kontroly? Individualita, často prosazovaná v rámci omezení předem vytvořené identity - identifikované při narození a nezbytné pro fungování kapitalistické společnosti - je definována spíše společností, než chaosem neurčitě neovladatelného objevování sebe sama. Díky antropocentrické optice, skrze kterou se díváme na svět, je divočina moralizována jako zlá barbařina, která potřebuje domestikaci a správu. Divokost je nepřítelem technologické kolonizace přírodního světa. Jak tedy vypadá anarchistická divočina? Anarchie jako divočina odmítá kontrolu a nadvládu sociálně konstruovaných systémů, které si podřizují individualitu. Tam, kde existují sociální konstrukty, které se pokouší podrobit individuální jedinečnost, hraje svou roli politizovaný program. Tento program (často se pokouší získat dominantní postavení) je zodpovědný za normalizovaný způsob života, ve kterém jsou jednotliví lidé redukováni ze složitých neustále se měnících bytostí na identitu „dělníka“, nebo - kvůli tomuto textu - „námezdního otroka“.

Co to znamená být neovladatelný? V rámci neovládaného sebepoznání přicházejí otázky přežití. Bez pudu přežití by kapitalisté, kteří profitují z produktů mé práce, neměli žádný způsob jak mě zotročit. Jídlo, přístřeší atd. jsou náležitosti, které vyžadují práci druhých, aby se udrželi. V systémech, které vyžadují starost o lidi, jsou jednotlivci odrazováni od nalezení moci získat vlastní jídlo a/nebo si vytvořit vlastní přístřeší. V současné době jsou přístřeší (průmyslové budovy se zavedeným vodovodem, elektrinou atd.) vyráběny jednou skupinou lidí (námezdními otroky) a prodávány jiným osobám (spotřebitelům). Zde se právě nachází odcizení, ve kterém ti, kdo kupují nebo pronajímají prostory, nemají přímý vztah k jich výstavbě. Stejně jako když lidé nakupují potraviny v obchodech a jsou odpojeni od skutečného zdroje této potravy, protože někdo jiný pracuje na sklizni, zpracování a zabalení. Kapitalistická společnost specificky zajišťuje přežití jednotlivců. Prostřednictvím monopolizace zdrojů mohou ti, kdo vlastní nejvíce zdrojů zotročit ty, co mají nejméně. Jak tedy přežijí anarchisté, pokud odmítnou roli a identitu „námezdního otroka“? Pokud se jednatel rozhodne vyzbrojit své touhy akcí, jak může odmítat zotročení šéfem nebo velitelem, aby si u toho nadále udržel přístup ke zdrojům? V kapitalismu je vyvlastnění zdrojů od těch, kdo je monopolizují, považováno za nezákonné. To je místo, kde se anarchismus odděluje od civilizovaných představ o sociální reformě a nalézá spřízněnost s ilegalitou.

věcmi. U některých lidí může osobní vztah ke slovům někoho jiného otřást jejich pohledem na svět. Tato stejná slova vyzbrojená činy by mohla u jednotlivce zažehnout plameny sociální neposlušnosti, možnosti množit spontánní požáry radostné emancipace. Není to o klamech, dvojitě mluvě akademiků nebo výborů (neviditelných či viditelných), politických schématech nebo populárních výrazech, které podněcují osobní vzpouru. Podle mého názoru a mých zkušeností je to objev a opětovné prohlášení „já“ za mocné, jedinečné a divoké. Z tohoto pohledu, anarchistická nezákonnost popírá domestikovanou konformitu internalizovaného workेरismu. Ilegalistická anarchie konfrontuje zákon a řád povstáním a zachovává divoký chaos individuality v protikladu k homogenizujícímu účinku společnosti. Opětovné získání a znovuobjevení života jako každodenního zkoumání osobního dobrodružství je anarchie proti socializované vině a tlaku na opuštění vzpurného mládí.

Námezdní otroctví je nepřítel hry, individuality a svobody. Sociální systémy vyžadují podrobení individuality buď homogenizovaným členstvím nebo pevnou skupinovou identitou, aby byla zachována jejich existence. U všech sociálních systémů je vzorec podobný: individualita se oddává skupině, aby jí byl umožněn přístup ke zdrojům. Za kapitalismu je námezdní otrok - nebo marxisticky „proletariát“ - identita přeskupená v úloze reprodukční kapitalistické společnosti. To zahrnuje, že jednotlivci odevzdají svou mysl a tělo pánovi výměnou za mzdu, která slouží jako povolení k přístupu ke zdrojům. Ale pro anarchistickou individualitu vyzbrojenou nezákonností, je vyvlastnění zdrojů anarchie přežití bez povolení.

Anarchii nelze prožít prostřednictvím historických knih, reformou pracovních míst ani hranic nového společenského systému. Anarchie dýchá rytmem divočiny v neustálém toku, neovládaném antropocentrickými zákony a řádem. Raduji se ze své anarchie, z transformativního opuštění role a identity „proletariátu“. Na obzoru není žádná velká revoluce, kterou by bylo možné zorganizovat nebo očekávat. Existuje pouze dnešek, bez zítřejší záruky. Neexistují žádní charismatičtí vůdci, kteří by otevřeli dveře ke svobodě. Existuje pouze síla anarchistické individuality definovaná osvobozující ozbrojenou touhou.

Mluvím za sebe, když se zmiňuji o ilegalistické anarchii, protože pro každého jednotlivce bude interpretace ovlivněna okolnostmi jedinečnými pro jeho zkušenost. Od počátků 20.století až dodnes existuje po celém světě historie bohatá na ilegalistickou anarchii. Pro účely tohoto konkrétního textu se zaměřím na nezákonnost související s vyvlastněním zdrojů jako argument proti námezdnímu otroctví. Z tohoto pohledu je tedy ilegalistická anarchie odmítnutím omezovat mou anarchistickou činnost na nadzemní, liberalizovanou a masově přitažlivou činnost. Je to každodenní praxe experimentu s metodami přežití, které odmítají omezující morální zákoník a řád. Je to ozbrojení chaosu, z něhož najednou nalézám odvahu a sílu v radostném objevování nových způsobů přežití, a to vše mimo námezdní otroctví. Byl jsem nemocný a unavený z šéfů a pracoviště. Nutil jsem své tělo, aby se probudilo se zvukem bzučivého budíku. Jsem v důchodu námezdního otroctví ve věku třicetitřítilet a nemám vůbec žádnou touhu se vrátit. Jak tedy mám jíst? Jak přežiji bez výplaty z pracoviště, kde bych prodával svou práci? Realita, která je často obtížně zapamatovatelná, ukazuje, jak vše, co člověk potřebuje k přežití, již existuje všude kolem. Kromě poly-plodin partyzánského zahradnictví a sběračství, se jídlo hromadí ve velkém v obchodech. Nástroje pro kreativitu a sabotáž se hromadí v železářství. Odpadáky jsou naplněny až po okraj různými zdroji. To, co bylo jednotlivci ukradeno, je pocit přímého spojení s těmito zdroji. Díky naučenému konzumerismu se lidé považují za pouhé spotřebitele - „Pokud nemám peníze na toto jídlo, dnes večer budu hladový.“ Kapitalismus spolu se státem pomocí strachu uklidnil zdravé pobouření, které by nás mohlo motivovat k tomu, abychom využili zdroje potřebné k přežití. Je to jen další forma odcizení - ta udržuje spotřebitele pasivní: pokud něco vytvoříte vlastníma rukama, cítíte se s ním více spojení. Ale když to udělá někdo jiný a uvidíte to ve výkladní skříni, není to spojení přímé. Proto je méně emocionálně ospravedlňováno pobouření nebo motivace k překonání bariéry zákona a strachu. Podobně jako v případě mých prací v továrnách, jeden produkt se stával z práce více lidí. Pokud je každá osoba odpovědná pouze za výrobu, neexistuje přímá souvislost mezi výrobou výrobku jako celku a individuálním pracovníkem. Námezdní otrok proto nerozvíjí vztah s tím, co produkuje, protože jediný produkt vyrábí více lidí. Spíše, než aby oslavoval individualismus, tento proces velebí kolektivismus na pracovišti - užitečný nástroj pro podporu produktivity a sjednocení „pracovníků“ za společné dobro kapitalismu.

To, od čeho je jednotlivce sociálně odrazován, je kreativní rebelie, která vytváří plány a nápady, jak podkopat bezpečnostní aparát chránící zdroje. Chrání je kamery v obchodech, hlídači, magnetické pásky apod. Zatímco jednotlivce mrhá čas a energii při práci a možná plánuje jaké účty zaplatí, jednotlivce bez mzdy má příležitost využít volný čas k experimentování s různými nápady, jak ty sračky dostat zdarma. Osm hodin odhodlané práce v továrně (nebo obchodu s potravinami, kanceláři atd.) by mohlo být osm hodin strategického plánování, hodnocení a experimentování s nezákonnou činností.

Další příležitostí pro námezdního otroka je experiment s nezákonnou činností na pracovišti. V sázce je samozřejmě o něco víc, protože jednotlivce odevzdal osobní údaje, aby získal práci, ale i perspektiva uvnitř pracoviště může nabídnout příležitosti jak využít slabosti v oblasti zabezpečení na pracovišti. Osobně se však nesetkávám s moc lidmi, kteří z toho mají mnoho výhod. A to pravděpodobně kvůli skutečnosti, že jsou závislí na práci způsobem, který převáží nad všemi výhodami krádeže na pracovišti.

Když se vracíme zpět k antipracovnímu pohledu na nezákonnost, pokud jde o zdroje přežití, čas, který se nevydal do otroctví mzdy, může být časem na pečlivé plánování, osobní hodnocení strachu a hledání cílů.

Protože nás společnost nutí do škol, abychom zahájili indoktrinační sled chování a poslušnosti, máme jen velmi málo příležitostí dozvědět se o sobě a našich schopnostech. Mezi školou a našimi domovy, hřišti a sousedními ulicemi máme povolen regulovaný časový rámec hry. Z mého vlastního pohledu je hra zhmotněním imaginativní touhy, zkoumáním a objevováním. Každá je základním nástrojem nezbytným pro pozorování a pochopení vlastního prostředí a vztahu k němu. V tomto vztahu je „já“, které se skládá ze zkušeností a osobních tužeb. Ale v takto úzkém časovém rámci má mladý jedinec jen omezený rozsah zkoumání a místo toho, jak se vyvíjí, začíná internalizovat rétoriku konzumní, produktivní a odpovědné dospělosti.

Avšak co může většina lidí říci o sobě a o životě, který žijí? Kromě několika forem únikových aktivit nebo snad koníčků, které pramení z osobní touhy, mnoho lidských životů je jen námezdní otroctví, placení účtů, utrácení za materialistické sračky a ještě větší námezdní otročení, aby se našetřily peníze. Do prdele, lidé většinu svého života zachází s přítomností jako s přípravou nebo zajištěním budoucnosti, která je často považována za samozřejmost. Kolik toho tedy může člověk vědět o svém já, když je

„já“ tolik omezováno, podmíněno a definováno z hlediska námezdně otrocké produktivity? Ať už jde o třídu nebo sociální postavení jednotlivce, v kapitalismu je určováno jeho přístupem k materialismu a jeho vztahem k němu. Ale co „já“ nespojované kapitalismem a nepodřízené materialistické reprezentaci? Nebo „já“, které odmítá tradiční kategorická přiřazení sociálních konstruktů a osvojuje si život anarchistické existence? Život ilegalistické anarchie umožňuje neomezené možnosti vytvořit si vlastní den za dnem.

Podle mého názoru odmítnutí námezdně otrocké role a identity destabilizuje sociální kontrolu na individuální úrovni. Jelikož je to pevná pracovní etika, která musí být v jednotlivci vycvičena, aby zajišťoval základ kapitalismu (nebo jakéhokoli systému, který vyžaduje masivní podrobování se pro udržitelnost), jsou jednotlivci, kteří odmítají námezdní otroctví, vystaveni různým sociálním tlakům, včetně osobního odsouzení, výsměchu a hrozby chudoby. Vybudovat si důvěru v něčí já, které je imunní vůči společenským tlakům, o kterých je řeč (stejně jako důvěra v kreativní a odhodlané vyhýbání se chudobě), znamená získat moc jako jednotlivce. Je to moc, kterou získává „já“ z role a identity „proletariátu“, „dělníka“ nebo „námezdního otroka“.

Stejně jako chaotické negace všech sociálně fixních identit, existuje moc v rozporu se sociální identitou a očekáváním „námezdního otroka“. Tato moc rovněž podkopává předpoklad, že „skupina“ (nebo formalizovaná organizace, společnost, masy atd.) je silnější než jednotlivce. „Skupina“ není schopna podrobit si jednotlivce, který má potenciál inspirovat k emancipaci další jednotlivce ze „skupiny“. Skupina nebo systémové zřízení jsou silné pouze tak jako podřízenost jednotlivců, kteří je tvoří. Bez podřízených jednotlivců, kteří posilují moc „skupiny“, neexistuje žádná skupina - pouze zmocnění jednotlivci.

Síla prezidentů, politiků, policie, vojenského průmyslového komplexu, ekonomických systémů všech forem i sociálních konstruktů vyžaduje podřízení jednotlivců. Bez individuální účasti se kontinuita jakéhokoli systému rozplývá. To dělá individualitu nejen důležitou, ale také silnou. Za kapitalismu vyžaduje odmítnutí námezdního otroctví odvalu; asimilační podřízenost je psychologicky vynucena vyhrožováním hladem a chudobou. Logika podřízenosti je negována pouze prostřednictvím nebojácného sebevědomí a touhy stát se společensky neovladatelným.

Mohl by individualistický anarchistický změnit svět? Jak nepravděpodobné. Jak se zdá, mám říct ne? Různí lidé jsou inspirováni různými